

Sygn. akt III KK 284/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Andrzej Ryński
SSN Dorota Rysińska

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie J. A.

oskarżonego z art. 218 § 1a k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 września 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść oskarżonego
od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 25 listopada 2013 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę J. A. Sądowi
Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w C. oskarżył J. A. o to, że:

I. w okresie od 6 maja 2011 roku do 24 czerwca 2013 roku w L., uporczywie naruszył prawa pracownicze S. M. w ten sposób, że nie sprostował świadectwa pracy oraz nie wywiązał się z obowiązku wypłaty wynagrodzenia w kwocie 8.000 zł, wynikającego z orzeczenia Sądu Rejonowego w G. z dnia 28 kwietnia

2011 roku, to jest o czyn z art. 218 § 1a k.k. i art. 218 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. w okresie od 9 czerwca 2011 roku do 24 czerwca 2013 roku w L. uporczywie naruszył prawa pracownicze D. M. w ten sposób, że nie wydał nowego świadectwa pracy oraz nie wywiązał się z obowiązku wypłaty wynagrodzenia w kwocie 6.500 zł, wynikającego z orzeczenia Sądu Rejonowego w G. z dnia 1 czerwca 2011 roku, to jest o czyn z art. 218 § 1a k.k. i art. 218 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Jednocześnie w akcie oskarżenia prokurator zawarł wnioski o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k., za zgodą oskarżonego wyrażoną przez niego w toku przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 10 lipca 2013 r. oraz wniósł o uznanie J. A. za winnego zarzucanych mu przestępstw z art. 218 § 1a k.k. i art. 218 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzenie mu kary:

1. na podstawie art. 218 § 3 k.k. - 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. - na okres 2 (dwóch) lat próby,
2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. – zobowiązanie w terminie dwóch tygodni do sprostowania świadectwa pracy S. M. i do wydania w tym terminie nowego świadectwa pracy D. M. oraz zobowiązanie w terminie 6 miesięcy do wypłaty wynagrodzenia S. M. w kwocie 6.621,58 zł i do wypłaty wynagrodzenia w tym samym terminie D. M. w kwocie 6.500 zł.

Sąd Rejonowy w C., na posiedzeniu w dniu 25 listopada 2013 r., bez udziału oskarżonego zawiadomionego o terminie, uwzględniając złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora, wyrokiem z tego samego dnia:

- I. uznał oskarżonego J. A. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1 i II aktu oskarżenia, tj. występku z art. 218 § 1a k.k. i 218 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k. oraz na podstawie art. 218 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres lat 2 (dwóch) tytułem próby;

3. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 8 k.k. zobowiązał oskarżonego w terminie 2 tygodni do sprostowania świadectwa pracy S. M. i do wydania w tym terminie nowego świadectwa pracy D. M. oraz zobowiązania w terminie 6 miesięcy do wypłaty wynagrodzenia S. M. w kwocie 6.621.58 zł i do wypłaty wynagrodzenia w tym samym terminie D. M. w kwocie 6.500 zł;
4. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego pod dozór kuratora w okresie próby;
5. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) zł tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70 (siedemdziesięciu) zł.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron procesowych i uprawomocnił się w dniu 3 grudnia 2013 r. (k. 126).

Obecnie kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego - art. 343 § 7 k.p.k. w z w. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na skazaniu oskarżonego J. A. wyrokiem bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczeniu wobec niego kary niezgodnej z treścią wniosku prokuratora oraz orzeczenia niezgodnego z prokuratorem środka karnego w postaci dozoru kuratora, a tym samym zamieszczeniu w wyroku rozstrzygnięć odbiegających od wiążących sąd uzgodnień dokonanych pomiędzy prokuratorem a oskarżonym.

W konkluzji nadzwyczajnego środka zaskarżenia autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego wniesiona w tej sprawie na korzyść J. A. okazała się w pełni zasadna, a zamieszczony w niej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania – zasługiwał na uwzględnienie. Podzielić trzeba pogląd skarżącego, że przedmiotowe orzeczenie wydane zostało z rażącym naruszeniem przepisów prawa karnego procesowego, wskazanych w zarzucie kasacji.

Sąd Rejonowy w C., procedując na posiedzeniu w oparciu o sformułowany w akcie oskarżenia wniosek Prokuratora Rejonowego w C., złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k., nie zastosował się do zamieszczonych tam ustaleń przez to, że orzekł między innymi wobec oskarżonego karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz dozór kuratora.

Wydał zatem rozstrzygnięcie odbiegające w treści od uzgodnień dokonanych pomiędzy prokuratorem, a oskarżonym. Tym samym sąd rażąco naruszył przepis art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k.

Uwzględniając, w oparciu o przepis art. 343 § 6 k.p.k., umieszczony w akcie oskarżenia wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub środków karnych (art. 335 § 1 k.p.k.), sąd związany jest treścią takiego wniosku. Oznacza to, że możliwość dokonania w tym zakresie jakichkolwiek zmian, czy to na korzyść, czy też na niekorzyść oskarżonego, uzależniona jest od dokonania modyfikacji treści wniosku przez strony, zaś w sytuacji braku takiej modyfikacji i stwierdzenia, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku w zaproponowanym kształcie, obowiązkiem sądu jest skorzystanie z regulacji określonej w art. 343 § 7 k.p.k., a więc skierowanie sprawy na rozprawę celem jej rozpoznania na zasadach ogólnych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2013 r., III KK 265/13, LEX nr 1380961).

Zatem jeśli sąd decyduje się na uwzględnienie wniosku, to orzeczenie skazujące nie może w zakresie kary i ewentualnych środków karnych w jakikolwiek sposób różnić się od wniosku prokuratora uzgodnionego z oskarżonym.

Natomiast odstąpienie przez sąd *meriti* od ustaleń poczynionych przez strony i zamieszczonych we wniosku w zakresie wymiaru kary lub środka karnego, wymaga wcześniejszej jednoznacznej akceptacji uprawnionych podmiotów w postaci zgody wyrażonej przez strony obecne na posiedzeniu.

Zatem, w realiach tej sprawy, skoro sąd dostrzegł potrzebę zmiany wniosku w zakresie wymiaru kary za przestępstwa przypisane J. A. i dodatkowo uznał za uzasadnione orzeczenie środka karnego w postaci dozoru kuratora, to powinien wystąpić do stron postępowania ze stosowną inicjatywą co do modyfikacji – w

odpowiedniej części – wniosku prokuratora złożonego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k.

W wypadku braku akceptacji stron postępowania dla zmian zaproponowanych przez sąd i jednoczesnego przekonania, że nie ma podstaw do jego uwzględnienia w kształcie określonym przez prokuratora, obligatoryjne było skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych.

Wskazane wyżej uchybienie stanowi rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego i miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. W jego następstwie doszło bowiem do wydania wyroku w kształcie, który nie odpowiadał uzgodnieniom poczynionym przez strony procesowe, a zatem nie mógł zapaść w trybie skazania bez rozprawy przewidzianym w art. 335 § 1 k.p.k.

W tych warunkach, zarzut kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na korzyść J. A., jak i jej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania, okazały się w pełni uzasadnione, co przemawiało za ich uwzględnieniem na posiedzeniu przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w C. uwzględni przedstawione wyżej zapatrywania oraz zastosuje się do reguł wynikających z dyspozycji zawartej w art. 335 § 1 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.